

02-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সোঁহাত স্বৰূপ হৈ, সেৱাৰ প্ৰতি নিচা ৰাখি শ্ৰীমতৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দিয়া, বাতৰি কাকতত কিবা সেৱাৰ খবৰ ওলালে তাক পঢ়ি সেৱাত লাগি যোৱা"

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ নাম কেতিয়া উজ্জ্বল কৰিব পাৰিবা ?

*উত্তৰ:- যেতিয়া তোমালোকৰ চলন অতি মাৰ্জিত আৰু গম্ভীৰ হ'ব। তোমালোক শক্তিসকলৰ চলন ময়ূৰ চৰাই দৰে হোৱা উচিত। তোমালোকৰ মুখেৰে সদায় ৰত্নহে উচ্চাৰিত হ'ব লাগে, পাথৰ নহয়। পাথৰ (দুখ দিয়া বচন) উচ্চাৰিত কৰা সকলে পিতাৰ নাম বদনাম কৰে। তাৰ পিছত তেওঁৰ পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। পিতাৰ হোৱাৰ পিছত কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম যাতে নহয়- এইটো কথাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ ধ্যান ৰাখিব লাগে।

*গীত:- চ'ৰ ভি দে আকাশ সিংহাসন... (আকাশ সিংহাসন এৰি আহা).....

ওম্ শান্তি। সন্তান সকল গীতটি শুনিল। স্মৰণ কৰে- হে পৰমপিতা পৰমাত্মা, নিৰাকাৰ ৰূপ সলাই সাকাৰী ৰূপত আহি যোৱা। তেওঁ কি ৰূপ সলনি কৰিব। এনেকৈতো ক'ব নোৱাৰে যে কাছ, মাছ ৰূপ লৈ আহা। নহয়। এইয়া হৈছে পাপ আত্মাৰ দুনিয়া। পাৱন বনাবলৈকেহে মাতি থকা হয়। যদিহে সৰ্বব্যাপী হয় তেনেহ'লে কাক মাতিব? এই গীত ৰেডিঅতো বাজে পিছে কোনোৱে বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বাতৰি কাকত আদি নপঢ়া। লিখা-পঢ়া জানিলেও বাতৰি কাকত পঢ়াৰ নিচা নাই। বাকী কুমাৰসকল, তেওঁলোকৰ মাজতো কিছুমানৰ সেৱাত নিচা আছে, কি দৰে বাতৰি কাকতৰ জৰিয়তে সেৱাৰ ৰাস্তা উলিয়াব পাৰি। ব্ৰাহ্মণ কূল-ভূমণটো বহুতেই কিন্তু কৌটিৰ ভিতৰত কোনোবা এজনহে ওলাই যিয়ে বাতৰি কাকতত দেখি তৎক্ষণাত সেৱা কৰিবলৈ লাগি যায়। বাবাই সোঁহাত স্বৰূপ মাতা সকলক বনাইছে। কুমাৰসকল কাংচিতহে ঠিয় হয়, কোনো বিৰলাইহে যথার্থ ৰীতিৰে শ্ৰীমতক গুৰুত্ব দিয়ে। ভ্ৰষ্টাচাৰ আৰু শ্ৰেষ্ঠাচাৰ বুলি এটা পইণ্ট আছে। ভ্ৰষ্টাচাৰীয়ে মাতে- হে ভগৱান, আহা, আহি আমাক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বনোৱা। সকলোৱে ভ্ৰষ্টাচাৰী নিশ্চয় হয়। কোৱাও হয় যেনে ৰাজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা। ৰাজা-ৰাণী মানে চৰকাৰ তথা প্ৰজা মানে সাধাৰণ মনুষ্য। গতিকে সন্তানক বুজোৱা হৈছে যে ভাৰত সদায় শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, স্বৰ্গ আছিল। স্বৰ্গতো যদি ভ্ৰষ্টাচাৰী থাকে তেনেহ'লে তাক স্বৰ্গ বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? স্বৰ্গৰ স্থাপনা নিশ্চয় পিতাইহে আহি কৰে, যাক স্মৰণো কৰা হয়। ভ্ৰষ্টাচাৰীয়ে মাতে, শ্ৰেষ্ঠাচাৰীয়ে কেতিয়াও নামাতে। ভাৰত বহুত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক হ'ল। গতিকে নৰকত নিশ্চয় ভ্ৰষ্টাচাৰীয়ে থাকিব। শ্ৰেষ্ঠাচাৰীৰ প্ৰমাণ দেখুওৱা। তোমালোকে চিত্ৰ দেখুৱাব পাৰা - সত্যযুগত একেবাৰে যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজাও আছিল, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণকেই চোৱা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী নাছিল জানো। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। দ্বাপৰত এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী ৰজা-ৰাণীৰ মন্দিৰ বনাই পূজা কৰিছিল। গতিকে নিজে নিশ্চয় ভ্ৰষ্টাচাৰী আছিল। নিজকে কয়ো যে আমি ভ্ৰষ্টাচাৰী, কামী, ক্ৰোধি, পাপী। তুমি হৈছা সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... । ভাৰততেই ভ্ৰষ্টাচাৰী, শ্ৰেষ্ঠাচাৰীৰ মহিমা গোৱা হয়। ভ্ৰষ্টাচাৰী ৰজাসকলৰ ওচৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দেৱতাৰ মন্দিৰ আছে। মহিমা গাই থাকে, নমন, বন্দনা, কীৰ্তন, পূজা কৰি থাকে। বাবাই বুজাইছে যে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে ওপৰৰ পৰা যিবিলাক আত্মা ইয়ালৈ আহে তেওঁলোক নিশ্চয় সতোগ্ৰধান শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হয়। যদিও মায়াৰ ৰাজ্য কিন্তু প্ৰথমে প্ৰথমে অহাসকল নিশ্চয় সতোগ্ৰধান হ'ব, সেয়েহে তেওঁলোকৰ মহিমা হয়। তাৰ পিছত সত্য, ৰজা, তমো লৈ আহে। দেৱতাসকল শ্ৰেষ্ঠাচাৰী

আছিল। প্ৰত্যেকে সতো, ৰজো, তমোলৈ আহিবই লাগিব, ভ্ৰষ্টাচাৰী হ'বই লাগিব। খবৰ কাগজত পঢ়িবলৈ পোৱা যায়- কোনো সংস্থাই ভ্ৰষ্টাচাৰ বন্ধ কৰাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰে। এতিয়া শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দেৱতাৰ মন্দিৰ বনাই পূজা কৰি আহিছে। তোমালোকেই পূজ্য শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, তোমালোকেই পিছত ভ্ৰষ্টাচাৰী পূজাৰী হোৱা ইয়াৰ পিছত পূজ্য দেৱী-দেৱতাক বহুৱাই পূজা কৰা। এতিয়া তোমালোকে লিখিব পাৰা যে যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা সত্যযুগত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া আছিল। পিছলৈ কলা কম হৈ যায়। ভাৰত অধঃপতিত হ'বই লাগিব। এই খেলখনেই ভাৰতক লৈয়ে। আধাকল্প ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। সদায় একে ৰসত নাথাকে। ১৬ কলাৰ পৰা ১৪ কলালৈ আহিবই লাগিব, লাহে লাহে কলা কম হৈ যায়। তমোপ্ৰধান হৈ যায়। পিতাই কয় যেতিয়া অতি ভ্ৰষ্টাচাৰ হয় তেতিয়াই মই আহো। পতিতক ভ্ৰষ্টাচাৰী, পাবনক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বুলি কোৱা হ'ব। এয়াটো একেবাৰে বুজিলগীয়া কথা।

শ্ৰীমদ্ ভগৱত বুলি কোৱা হয়। শ্ৰীমতে কি কৰে? শ্ৰীমতে শ্ৰেষ্ঠ ৰজাৰো ৰজা বনায়। কোৱা হয় এই মায়াৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰিলে তোমালোক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'বা। পাৰ্থক্য যাব লাগে - যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, সোণৰ চৰাই আছিল। ৰজা-ৰাণীৰ দৰে প্ৰজাসকলো স্বৰ্গত সুখী আছিল, পিছত যেতিয়াৰ পৰাই ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়াৰ পৰাই ভ্ৰষ্টাচাৰী হ'বলৈ ধৰে। নিজেই কয় যে আমাৰ অফিচাৰসকলৰ মাজত ভ্ৰষ্টাচাৰ আছে। প্ৰজাৰ মাজত ভ্ৰষ্টাচাৰ আছে বুলি ক'বলৈ ৰজা-ৰাণীতো নাই। ইয়াত প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। সকলো ভ্ৰষ্টাচাৰী। প্ৰথমতে চৰকাৰ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হোৱা উচিত। তেওঁলোকক কোনে বনাব? এতিয়া তোমালোক দুখীয়া সন্তানসকলহে এক নম্বৰৰ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ আছা। পিতাই কয় - মই আহি সকলোকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বনাওঁ। নাটক অনুসৰি এই সকলো খেল বনাই থোৱা আছে। আকৌ সেই গীতা, চিত্ৰ আদিয়েই ওলাব। বেংগলত (কলিকতা) কালিৰ মন্দিৰ আছে। কালি মাঁ-মাঁ বুলি কৈ প্ৰাণ ত্যাগ কৰে। এতিয়া এনেকুৱা কালি মাঁ বা চণ্ডিকা দেৱী কৰ পৰা আহিল? নামবোৰ চোৱা কেনেকুৱা। যিয়ে বাবাৰ হাত এৰি গুচি যায় তেওঁলোক প্ৰজাৰ মাজত চণ্ডাল হয়। আৰু ইয়াত থাকিও যিয়ে বিকৰ্ম আদি কৰে তেওঁলোক ৰাজকীয় পৰিয়ালৰ চণ্ডাল হয়। তথাপি শেষলৈ তেওঁলোকে মুকুট-চোলা আদি পাই যায় কিয়নো ইয়াত বাবাই সন্তান বনাই লয়, সেয়েহে চণ্ডিকা দেৱীৰ পূজা হয়।

জ্ঞান অতি গূঢ়, পিছে কোনোবাই ধাৰণ কৰিলেহে। যিদৰে কোনো উকীলে লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে আৰু কোনোবাই ফটা কোট পিন্ধে। এই পঢ়া হৈছে বেহদৰ। পিতাই যি বিস্তাৰত বুজাইছে তাক সাৰ ৰূপত আনি ৫ মিনিটৰ ভাষণ বনাই কাকতত দিব লাগে। এয়াও সুধিব লাগে যে হিন্দু ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? ক'ব নোৱাৰিব কিয়নো একোৱে নাজানে। তোমালোক শক্তি সকলৰ চলন এনেকুৱা গম্ভীৰ হ'ব লাগে যিদৰে ময়ূৰীয়ে খোজ কাঢ়ে। মুখেৰে ৰত্ন উচ্চাৰিত হৈ থাকিব লাগে, পাখৰ নহয়। তেওঁলোকেতো পাখৰ মাৰিব। তোমালোকে কেতিয়াও পাখৰ নামাৰিব। নাম বদনাম নকৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

ৰাতিৰ ক্লাছ :- ইয়াত ভাল-বেয়া মনুষ্য আছে। সত্যযুগত এনে শব্দ নাথাকে। বেয়া বা পাপ আত্মা বুলি কোনো শব্দ নাথাকিব। সত্যযুগ হৈছে অহিংসাৰ দুনিয়া। সন্তানসকলে জানে- আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলো। এই ভাৰত যি দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজস্থান আছিল, এতিয়া পুৰণা হৈছে। মনুষ্যই নাজানে যে এয়া সংগমযুগ। ইয়াৰ পৰা লংগৰ উঠোৱা হৈছে। এই দুনিয়াৰ পৰা সিপাৰে যাওঁ। নাওৰীয়া আছে নহয় জানো। নাও পাৰলৈ লৈ যায়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে- হাবাখুৰি খাইছো। ভক্তই নাজানে যে তেওঁলোকে হাবাখুৰি খাইছে। তেওঁলোক দূৰ-দূৰণিলৈ যায়। তোমালোক

সন্তানোসকলে কেৱল স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে আমি স্মৰণ কৰি কৰি ভাগৰি যাওঁ। কিন্তু মায়াই বাধা-বিধিনি আনে। আত্মাহে পৰমাত্মাৰ প্ৰেমিকা হয়- এইয়া কোনোৱে নাজানে। পৰমাত্মা প্ৰেমিক হয়। সন্তানসকলৰ ভিতৰতো বহুত প্ৰেমিকা আছে যিয়ে প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে - আমি নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিম। 'স্মৰণ' শব্দও ভক্তি মাৰ্গৰ। আমি বাবাক মনত পেলাও। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ শব্দ হৈছে "মনত পেলোৱা"। এই শব্দটো বহুত মিঠাও হয়। কয় - আমি পাহৰি যাওঁ। হেৰ', সন্তানে জানো ক'ব পাৰে যে পিতাক পাহৰি যাওঁ। স্মৰণতো বহুত ভাল। নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। তোমালোকে মাতা-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। যাৰ কাৰণে গোৱা হৈছিল- তুমি মাতা-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ.....। আমি অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছো। স্মৰণতেই পৰিশ্ৰম। তোমালোকৰ বহুত আমদানি বা ডাঙৰ প্ৰাপ্তি হয়। কেৱল মনে মনে স্মৰণ কৰিব লাগে। ভাল বাৰু।

২) তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ বাহিৰে আৰু কোনোৱে নাজানে যে সংগমযুগ কেতিয়া হয়। এই কল্পৰ সংগমযুগৰ মহিমা বহুত। পিতাই আহি ৰাজযোগ শিকায়, সত্যযুগৰ কাৰণে নিশ্চয় সংগম যুগতেই আহিব। মনুষ্যই হয়। তাৰ ভিতৰত কোনো কণিষ্ঠ, কোনো উত্তম। তেওঁৰ আগত মহিমা গায়, তুমি পুৰুষোত্তম, আমি কণিষ্ঠ। নিজেই কয় মই এনেকুৱা, মই তেনেকুৱা বুলি।

এতিয়া এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ কথা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলৰ বাহিৰে আৰু কোনোৱে নাজানে। ইয়াৰ প্ৰচাৰ কেনেকৈ কৰা যায় যাতে মানুহে জানিব। সংগম যুগতে ভগৱানে আহি ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোকে জানিছা আমি ৰাজযোগ শিকি আছো। এতিয়া এনেকুৱা কি যুক্তি ৰচা যায় যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই জানিব। কিন্তু হ'ব লাহে লাহে। এতিয়াও সময় আছে। বহুত গ'ল অলপ আছে .....। আমি কওঁ যদি মনুষ্যই সোনকালে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। নহ'লেতো জ্ঞান চেকেণ্ডত পোৱা যায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সেই চেকেণ্ডতেই জীৱনমুক্তি পাবা। পিছে তোমালোকৰ শিৰত আধাকল্পৰ পাপ আছে, সেয়া চেকেণ্ডত সমাপ্ত হ'ব জানো। তাৰ কাৰণে সময় লাগিব। মনুষ্যই ভাবে এতিয়াও সময় বহুত আছে, এতিয়া আমি ব্ৰহ্মকুমাৰীৰ ওচৰত কয় যাওঁ। ভাগ্যত নাথাকিলে কিতাপ আদিৰ পৰাও ওলোটা জ্ঞান লৈ লয়। তোমালোকে বুজিছা এয়া পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। হীৰাৰ দৰে গায়ন আছে। পিছলৈ কমি যায়। সোণালী যুগ, ৰূপালী যুগ। এই সংগমযুগ হৈছে হীৰা তুল্য যুগ। সত্যযুগ সোণালী যুগ। তোমালোকে জানিছা স্বৰ্গতকৈও এই সংগমযুগ ভাল, হীৰা তুল্য জন্ম। অমৰলোকৰো গায়ন আছে নহয়। তাৰ পিছত কম হৈ যায়। গতিকে এইয়াও লিখিব পাৰা পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হৈছে হীৰাৰ, সত্যযুগ হৈছে সোণৰ, ত্ৰেতা হৈছে ৰূপৰ.....। এয়াও তোমালোকে বুজাব পাৰা- সংগমতেই আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। আঠ ৰত্নৰ আঙুঠিও বনোৱা হয়, মাজত হীৰা ৰখা হয়। সংগমৰ কথাকে দেখুওৱা হয়। সংগমযুগ হীৰাৰ দৰে। হীৰাৰ মান সংগমতেই আছে। যোগ আদি শিকাই, যাক আধ্যাত্মিক (spiritual) যোগ বুলিও কোৱা হয়। পিছে অধ্যাত্মতো পিতাহে। ৰূহানি পিতা আৰু ৰূহানি জ্ঞান সংগমতহে পোৱা যায়। মনুষ্য যাৰ মাজত ইমান দেহ- অহংকাৰ আছে, তেওঁ ইমান সোনকালে কেনেকৈ মানিব। দুখীয়া আদিক বুজোৱা হয়। এইটোও লিখিব লাগে যে সংগমযুগ হীৰা তুল্য, সময় সীমা (আয়ুস) ইমান। সত্যযুগ সোণালী যুগ ইয়াৰ আয়ুস ইমান। শাস্ত্ৰতো স্বস্তিকা দেখুওৱায়। তোমালোক সন্তানসকলেও এয়া স্মৃতিত ৰাখি কিমান যে ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। বিদ্যাৰ্থীসকল ফুৰ্তিত নাথাকে জানো। বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ ভাল। এয়াটো উপাৰ্জনৰ উৎস। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পাঠশালা। দেৱতাসকলতো বিশ্বৰ মালিক আছিল। এয়াও তোমালোকে জানা। গতিকে অশেষ ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। সেয়েহে গোৱাও হয়, অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপী বল্লভৰ গোপ-গোপিনীসকলক সোধা। শিক্ষকে অন্তিমলৈকে পঢ়াই থাকে গতিকে অন্তিমলৈকে স্মৰণো কৰিব লাগে। ভগৱানে পঢ়াই আৰু পিছত লগত লৈ যায়। ভগৱানক মতাও হয়

উদ্ধাৰ কৰ্তা, আমাক দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰা। সত্যযুগত দুখ নাথাকে। মনুষ্যই কয় বিশ্বত শান্তি লাগে। কোৱা, আগতে কেতিয়া আছিল? সেয়া কোনটো যুগ আছিল? কোনোৱে নাজানে। ৰাম ৰাজ্য সত্যযুগ, ৰাৱণ ৰাজ্য কলিযুগ। এইয়াটো জানা। সন্তানসকলে অনুভৱ শুনাৰ লাগে। অন্তৰৰ কথা শুনাৰ লাগে। বেহদৰ পিতা, বেহদৰ বাদশ্বাহী দিওঁতাক পাইছো আৰুনো কি অনুভৱ শুনাম। আৰু একো শুনাবলৈকে নাই। ইয়াতকৈ আৰু ফুৰ্তি একোৱেই নাই। বাস্তৱত কেতিয়াও কাকো খং কৰি ঘৰত বহি থাকিব নালাগে, এনেকুৱা কৰা মানেই নিজৰ ভাগ্যকে হেৰুওৱা। পঢ়াক খং কৰিলে কি শিকিবা! পিতাইতো পঢ়াবই লাগিব- ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। গতিকে এজনে- আনজনক খং কৰা উচিত নহয়। এয়াও মায়া। যজ্ঞত অসুৰৰ বাধা-বিঘিনীতো আহিবই। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ –

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) শ্ৰীমতত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে। এনে কোনোধৰণৰ চলন হ'ব নালাগে যাৰ কাৰণে পিতাৰ নাম বদনাম হয়। মুখেৰে সদায় জ্ঞান ৰত্নহে ওলাব লাগে, পাথৰ নহয়।
- (2) বেহদৰ গুঢ় পঢ়াক বিস্তাৰেৰে শুনি তাক সাৰত সামৰি লৈ আনৰো সেৱা কৰিব লাগে। শ্ৰীমতৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ গুৰুত্ব দিব লাগে।

*বৰদান:- সময়ৰ গতি অনুসৰি সকলো প্ৰাপ্তিৰে ভৰপূৰ হৈ মায়াজিত হওঁতা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা

বাপদাদাই আমাক যি প্ৰাপ্তি কৰাইছে, সেই সকলো প্ৰাপ্তিক নিজৰ ভিতৰত জমা কৰি ভৰপূৰ হোৱা, কোনো যাতে অভাৱ নাথাকে। য'ত ভৰপূৰ কমকৈ হ'ব তাতেই মায়াই অস্থিৰ কৰে। মায়াজিৎ হোৱাৰ সহজ সাধন হৈছে- প্ৰাপ্তিৰে সদায় ভৰপূৰ হৈ থকা। কোনো এটা প্ৰাপ্তিৰ পৰা বঞ্চিত নহ'বা, সৰ্ব প্ৰাপ্তি যাতে হয়। সময়ৰ গতি অনুযায়ী যিকোনো সময়তে যিকোনো কথাই হ'ব পাৰে সেয়েহে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হৈ এতিয়াৰ পৰাই ভৰপূৰ হৈ থকা। এতিয়া নহ'লে কেতিয়াও নহয়।

*শ্লোগান:- সত্যতা আৰু নিৰ্ভয়তাৰ শক্তি লগত থাকিলে কোনো ধৰণৰ “কাৰণে” অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে।

ওম্ শান্তি!!

***